

overfyldte, og Fangerne maa hendside omkring i Fængslerne og vente paa at kunne komme til at afsone deres Straf. Det er mig ogsaa bekendt, at man i Øjeblikket er nødt til at sammenstuve Fangerne i en højst uhyggelig Grad, saa at man har indtil en 12 eller 14 Fanger i Fællesstuer. Der er mellem dem gamle Forbrydere og unge Mennesker blandede sammen. Det er sikkert et i høj Grad uheldigt Forhold, og der er derfor Grund til at tage under den nøjeste Overvejelse, om det ikke er muligt hurtigt at afhjælpe den meget følelige Pladsmangel, som vore Fængsler og Straffeanstalter lide under. Det er jo sørgeligt at se, at Forbrydelsernes Antal tiltager. De fleste ere jo Overgreb mod Ejendomsretten, saasom Tyveri, Bedrageri og lignende. Jeg tror just ikke, at det saa meget har sin Aarsag i, at Folk blive slettere og slettere. Det har sikkert dybere Aarsager, saaledes den trykkende økonomiske Misere, vi leve under i Øjeblikket, med den deraf følgende Arbejdsløshed og Nød rundt om i Hjemmene. Man kan derfor saa godt forstaa, at Folk, der leve under disse trykkende økonomiske Kaar, kunne forgribe sig paa andres Ejendom og derved ifalde Straf. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om der ikke var Anledning til snarest muligt at træffe Foranstaltninger til, at denne demoraliserende Overfyldning kan blive afhjulpen.

Der er ogsaa en Skrivelse angaaende vore Sindsygeanstalter. Forholdene her ere heller ikke hyggelige. Det oplyses saaledes, at i 1908—09 søgte 756 Optagelse, men de 307 bleve afviste. Aaret efter søgte 853 Optagelse, og 376 bleve afviste. Det er meget høje Tal, og det er en Ulykke ikke alene for disse Patienter, men ogsaa for de Familier, i hvilke disse sindssyge findes. Vi have fra Socialdemokratiets Side paatalt denne Sag i en Aarrække, men det er ikke lykkedes at naa frem til at faa bygget en Sindsygeanstalt til. Jeg vil haabe, at den nuværende ærede Minister vil sætte Kraft ind paa at faa denne Pladsmangel afhjulpen.

Jeg vil saa gerne til Slut gøre et Par Bemærkninger angaaende en meget udførlig Skrivelse, som vi have modtaget angaaende Undervisningen paa de af Staten anerkendte Opdragelsesanstalter, som henhøre under Justitsministeriet. Det er jo Opdragelsesanstalter af strengere Art, og det er meget betydelige Beløb, der anvendes paa denne Konto. Der findes

der 358,000 Kr., hvoraf de 317,000 Kr. gaa til Opdragelsesanstalterne. Naar disse skulle gøre den Nytte, vi vente af dem, er en af de første Betingelser, at de Mænd og Kvinder, der have Ledelsen, dels ved Arbejdet og dels ved Lærergerningen, ere vel skikkede til denne Gerning. Jeg vil mene, at man netop til denne Undervisning bør søge at faa de bedste Lærere, de bedste Pædagoger, man i det hele taget kan finde. Men naar man vil have de bedste Kræfter, er det ogsaa nødvendigt, at man byder dem saadanne Vilkaar, at de økonomisk set kunne være tjente med at vælge denne Livsgerning. Jeg skal navnlig henlede Opmærksomheden paa en Skrivelse, der er kommen fra Forstanderen paa Flakkebjerg. Han siger om sig selv, at han er glad ved, at han, inden han kom over i denne Livsgerning, har været Lærer 10 Aar i Folkeskolen. Han anser det for heldigt, at netop de Folk, som vælge denne Livsgerning at være Lærere paa disse Anstalter, ere Folk, som have høstet pædagogisk Erfaring og Indsigt andetsteds. Men som Forholdene ere i Øjeblikket, hvor man byder lave Lønninger — og ærede Medlemmer kunne se, hvad Lønnen er rundt omkring paa Anstalterne —, er det mest naturligt, at Strømmen gaar den modsatte Vej, at det er unge Mennesker, der søge disse Stillinger og saa senere se at komme bort fra dem og over i bedre lønnede Stillinger. Jeg vilde anse det for heldigt, om det kunde gaa med Lærerne og Vejlederne i al Almindelighed, som det er gaaet med Forstander Bech paa Flakkebjerg, at man først har faaet sin praktiske Uddannelse ved Lærergerningen andetsteds og saa af Interesse og Kærlighed til Sagen gaar over til disse Anstalter og vier Lærergerningen der sine Kræfter. Det er sikkert den vanskeligste Lærergerning, nogen kan faa. Jeg har selv en Del med en af disse Anstalter at gøre, nemlig „Prøven“ i Rødovre, og jeg ser der, hvor store Vanskeligheder Lærerne og de praktiske Vejledere have at kæmpe med. Det er ingen let Sag at tumle ca. 30 unge Mennesker. Undertiden kan det gaa godt en Maaned eller to. Eleverne ere flinke og villige, og man glæder sig over, at nu er det i god Gænge. Men man maa huske paa, at man her egentlig næsten altid lever paa en Vulkan. Et Udbrud kan komme meget pludselig. De unge Mennesker, der komme ind paa disse Anstalter, ere gennemgaaende svagt begavede, have gennemgaaende faaet en tarvelig Undervisning i Skolen, have gen-